

[Ib Thyraged.]

strationsrådets skitser, til administrationsrådets virksomhed og til de administrative konsekvenser. Men det sidste, som økonomiministeren nævnte, er ikke tilstrækkeligt; det er ikke tilstrækkeligt, at man alene får et notat fra ministeren, man skal også have kendskab til det løbende arbejde.

Det er klart, at vi, når vi nu er kommet i en situation med stadig stigende statsudgifter, må påse, at der spares inden for statsadministrationen, og her er det klart, at vi netop med henblik på nye lovforslag må se, hvilke konsekvenser disse fører med sig. Ud fra dette synspunkt må man også bedømme ministerens tanke om oprettelse af en postsparebank. Forslaget herom er ikke fremsat, men skulle det blive fremsat, så må alene administrative grunde bevirke, at et sådant forslag afvises. At der ikke er behov for det, skal jeg her lade ligge. Også forslaget om den almindelige tillægspension, den såkaldte ITP, må naturligvis bedømmes ud fra disse synspunkter.

Skal administrationen effektivt forbedres og tempoet forøges — og det er bl. a. det, ombudsmanden gentagne gange har peget på, bl. a. over for landsskatteretten — må man sikre sig den bedst mulige udvælgelse af embedsmænd, således at disse udvælges ud fra saglige hensyn på grundlag af deres kvalifikationer.

For 5 år siden, i februar 1962, stillede jeg til den daværende statsminister — det var Viggo Kampmann — følgende spørgsmål — Folketingstidende 1961-62, sp. 3210:

„Vil regeringen overveje ændringer i den bestående ordning for ansættelse af tjenestemænd med henblik på sikring af, at udnævnelserne, navnlig til de højere tjenestemandstillinger, sker ud fra et skøn over ansøgenes saglige kvalifikationer, f. eks. ved indførelse af en pligt til at indhente en sagkyndig vurdering af disse?“

Det problem, som jeg dengang pegede på, har sin baggrund i, at vi herhjemme ikke har nogen regler, der sikrer, at man får de bedst kvalificerede embedsmænd udnævnt. Jeg nævnte dengang, at der var gennemført sådanne garantier i en række andre lande, f. eks. at det i Norge var sådan, at udnævnelser af embedsmænd i alle tilfælde skulle ske i statsrådet, og der var

oprettet et særligt ansættelsesråd med henblik på bedømmelse af de saglige kvalifikationer. Tilsvarende skulle i Sverige de højere tjenestemænds udnævnelse ske i statsrådet, og der skulle forud for enhver udnævnelse forelægges en indstilling, som mindst omfattede 3 personer; indstillingen skulle offentliggøres, og der var adgang for andre til at klage. Også i Finland er der foreskrevet statsrådsbehandling. For Englands vedkommende er der nedsat en særlig kommission, der skal bedømme embedsmændenes kvalifikationer, og der foregår i mange tilfælde egentlige konkurrencer. På samme måde er det i Frankrig, hvor der findes et såkaldt „foremmeresråd“.

Det er nu mere end 5 år siden, jeg rejste dette spørgsmål over for statsministeren, men så vidt jeg har fået oplyst, er der intet sket på dette område, siden statsministeren dengang meddelte, at han ville overveje spørgsmålet. Jeg mener, at tidspunktet i hvert fald nu er inde til at tage disse spørgsmål op. Man må sikre, at de bedst kvalificerede udnævnes, og at der ikke tages partipolitiske hensyn, og det er faktisk vigtigt — hvad også professor Poul Andersen peger på i sin forvaltningsret — ud fra det synspunkt, at man derigennem sikrer, at embedsmændenes standard bliver bedre, når man forhåndssikrer deres kvalifikationer gennem et udnævnelsernævnt, gennem et ansættelsesråd eller på lignende måde.

Jeg vil i og for sig gerne spørge, om man fra regeringens side — det bliver vel økonomiministeren — har planer i så henseende.

Jeg vil endvidere gerne nævne, at det er vigtigt, at lovgivningen koordineres så godt som muligt. Det er vigtigt netop med henblik på rationaliseringen. Jeg tænker her ikke alene på planlægningslovgivningen, hvor vi jo i sin tid gennem et folketingsudvalg om landsbyggeoven fik et tilsagn om, at man ville koordinere alle planlægningslovene, byggeoven o.s.v. — noget, som ikke er sket endnu, 7 år efter.

Også på det sociale område er det givet, at der sker en overlappning af de forskellige områder. Det er fremhævet i forbindelse med nedsættelsen af socialreformkommissionen, at en række sociale institutioner i virkeligheden overlapper hinanden, at der